Sygn. akt V Ua 4/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Krupińska

Sędziowie: SSO Elżbieta Rosłoń

SSR del. Tomasz Kałużny (spr.)

Protokolant: Bożena Radziusz

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2013 roku w Białymstoku

sprawy z wniosku P. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział
w B.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział
w B.

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 12 grudnia 2012 roku sygn. akt VI U 362/12

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

<u>Sygn. akt V Ua 4/13</u>

<u>Uzasadnienie:</u>

Decyzją z dnia 29.06.2012 r., sygn. 010000/6021/7051/ (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił P. P. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od 12.04.2012 r. wskazując, iż orzeczeniem wydanym w dniu 27.06.2012 r. komisja lekarska ZUS orzekła, że stan zdrowia ubezpieczonego nie uzasadnia ustalenia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł P. P. kwestionując jej zasadność i podnosząc, iż jest krzywdząca i niesłuszna.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując stanowisko jak w zaskarżonej decyzji, nadmieniając, że odwołujący wyczerpał okres świadczenia rehabilitacyjnego w wymiarze 3 miesięcy: 13.01.2012 r. – 11.04.2012 r. Nadto w toku postępowania, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego pełnomocnik organu rentowego rozstrzygnięcie w sprawie pozostawił do uznania Sądu.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 12.12.2012 r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres dalszych 3 miesięcy poczynając od dnia 12.04.2012 r.

Sąd I instancji ustalił, iż odwołujący dotknięty jest schorzeniem lewej ręki spowodowanym wypadkiem z lipca 2011 r. W związku z tym przebywał na zasiłku chorobowym od 16.07.2011 r. do 12.01.2012 r., a od 13.01.2012 r. do 11.04.2012r. na świadczeniu rehabilitacyjnym. Zdaniem Sądu I instancji sporne w niniejszym postępowaniu pozostawały okoliczności dotyczące oceny stanu zdrowia odwołującego od 12.04.2012r, ewentualnej niezdolności do pracy w tym okresie, a w szczególności oceny czy dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Na podstawie powołanych regulacji ustawy z dnia 25.06.1999r., o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.jedn. Dz.U. z 2010r., nr 77, poz. 512) Sąd I instancji odniósł się do przesłanek warunkujących nabycie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności złożonych w toku postępowania opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu ortopedii Sąd I instancji, podzielając ustalenia zawarte w przedmiotowych opiniach uznał, iż świadczenie rehabilitacyjne przysługuje odwołującemu na okres dalszych 3 miesięcy poczynając od dnia 12.04.2012 r.

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 13 ust. l pkt. 2 w zw. z art. 22 ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że wnioskodawcy przysługuje prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 12.04.2012r. na okres 3 miesięcy w sytuacji, gdy w tym okresie wnioskodawca podlegał ubezpieczeniom społecznym jako pracownik. Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W toku postępowania przez Sądem Okręgowym na rozprawie w dniu 21.02.2013 r. pełnomocnik organu rentowego zmodyfikował zarzuty apelacyjne poprzez naruszenie przez Sąd I instancji przepisu art. 17 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa podnosząc, że w spornym okresie wnioskodawca świadczył pracę. Ponownie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie i dlatego zaskarżony wyrok podlegał zmianie.

Bezsporny w niniejszym postępowaniu stan faktyczny sprowadził się do ustalenia okoliczności dotyczących pobierania przez odwołującego zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego w okresie od 13.01.2012 r. do 11.04.2012 r. w związku z niezdolnością do pracy. Bezsporne okazały się również okoliczności weryfikacji stanu zdrowia odwołującego po 12.04.2012 r., w tym odpowiednio w zakresie niezdolności do pracy oraz pozytywnych rokowań odzyskania zdolności do pracy. Wobec powyższego poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne we wskazanym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne bez potrzeby ponownego ich przytaczania (podobnie uznał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 stycznia 2010 r., II PK 178/09, teza 2, Lex nr 577829).

W odniesieniu do zarzutów sformułowanych przez organ rentowy zarówno w apelacji, jak również w toku postępowania odwoławczego należy wskazać, iż przed Sądem I instancji nie była badana okoliczność świadczenia przez odwołującego pracy w spornym okresie. W toku postępowania przed Sądem Okręgowym organ rentowy wskazał, iż w spornym okresie po 12.04.2012r. odwołujący był zgłoszony do ubezpieczeń społecznych i do ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu zatrudnienia jako pracownik i w tym okresie odprowadzone zostały za niego składki od wypłaconego wynagrodzenia. Podniesiona okoliczność potwierdzona została w toku postępowania odwoławczego przez pracodawcę odwołującego, który precyzyjnie wskazał, iż P. P. w spornym okresie od 12.04.2012r. do 31.05.2012r. przebywał na urlopie wypoczynkowym, a od 1.06.2012r. do 11.07.2012r. świadczył pracę otrzymując za cały sporny okres wynagrodzenie za pracę. Powyższe okoliczności potwierdził również odwołujący, który nie kwestionował ani okoliczności świadczenia pracy w spornym okresie, ani otrzymania w tym okresie wynagrodzenia za pracę.

W ocenie Sądu Okręgowego poczynienie powyższych ustaleń nie stanowiło naruszenia przepisu art. 381 k.p.c., zgodnie z którym Sąd II instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed Sądem I instancji, chyba, że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Organ rentowy wprawdzie nie wykazał, aby potrzeba powołania nowych okoliczności wynikła później, przy czym nie ulega wątpliwości, iż ustalenia w zakresie świadczenia pracy przez odwołującego w spornym okresie są istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd zawarty w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11.02.2011 r. (II UK 273/10, LEX nr 817530 i orzecznictwo tam powołane), zgodnie z którym jeżeli Sąd II instancji uzna, że powołany przez stronę dowód jest istotny dla rozstrzygnięcia sprawy, to pomimo niewykazania przez stronę, która powołała dowód, że nie mogła powołać go w postępowaniu przed Sądem I instancji albo że potrzeba powołania się na ten dowód wynikła później, przeprowadzenie tego dowodu nie stanowi naruszenia art. 381 k.p.c. W obowiązującym modelu środków odwoławczych w postępowaniu cywilnym apelacja jest tzw. apelacją pełną (cum beneficio novorum). Sąd II instancji jest nie tylko sądem kontrolującym prawidłowość rozpoznania sprawy przez Sąd I instancji, ale jest także sądem merytorycznie rozpoznającym sprawę, przy czym akcent położony jest na tę drugą funkcję (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23.03.1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999 nr 7 – 8, poz. 124).

Zgodnie z przepisem art. 18 ust. 1 i 2 powołanej ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy, przy czym świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy. Należy przy tym wskazać, iż zgodnie z art.22 powołanej ustawy do świadczenia rehabilitacyjnego stosuje się odpowiednio wskazane przepisy warunkujące przyznanie prawa do zasiłku chorobowego, w tym przepisy art.12 i 17 tej ustawy wyłączające możliwość uzyskania świadczeń z ubezpieczenia chorobowego zarówno za okresy niezdolności do pracy, w których ubezpieczony na podstawie przepisów o wynagrodzeniu zachowuje prawo do wynagrodzenia, jak również w okolicznościach wykonywania przez odwołującego pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego na podstawie poczynionych w toku postępowania odwoławczego ustaleń należy stwierdzić, iż mimo bezspornych okoliczności niezdolności odwołującego do pracy i pozytywnych rokowań w zakresie odzyskania zdolności do pracy, odwołującemu nie przysługuje w spornym okresie prawdo do świadczenia rehabilitacyjnego. Potwierdzone okoliczności stawienia się odwołującego do pracy od dnia 12.04.2012r. i przebywania początkowo na urlopie wypoczynkowym, a następnie świadczenia pracy, wykluczają na podstawie wskazanych przepisów przyznanie w spornym okresie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. W oparciu o powołane przepisy należy bowiem wyprowadzić zasadę, iż pracownik nie może pobierać jednocześnie wynagrodzenia za pracę i świadczeń z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Z istoty bowiem świadczeń z ubezpieczenia społecznego wynika, iż przyznanie ubezpieczonemu w danym okresie zasiłku chorobowego, a następnie świadczenia rehabilitacyjnego, zastępuje wynagrodzenie za pracę, której pracownik nie może świadczyć z uwagi na chorobę (por. pogląd wyrażony w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9.12.2003 r., I PK 81/03, OSNP 2004/21/370). Należy przy tym wskazać, iż sama niezdolność do pracy z powodu choroby nie pozbawia pracownika prawa do wynagrodzenia, jeżeli pracownik świadczy pracę. W takich jednak okolicznościach na podstawie powołanych wyżej przepisów ubezpieczony traci prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Biorąc powyższe pod uwagę – uznając apelację za zasadną – na mocy powołanych przepisów w związku z art.386§1 KPC i art.477^{14}§1 KPC orzeczono jak w sentencji.